

Србији, спадају и гарантују се следећа:

ва) Право на имовину (својину) и слобода предузетништва

То је право које Устав Републике Србије гарантује и предвиђа као основу економског уређења земље, при чему се код нас подједнако штите (јамче) приватна, задружна и јавна (државна) својина, док је друштвена својина укинута као остатак промашеног самоуправног социјализма.

Пошто је својина више социјално, а мање индивидуално и свето (неограничено) право, она и код нас може да се ограничи па и одузме ако то налаже јавни интерес (путем експропријације), истина, уз правичну накнаду и онда када то налаже јавни интерес. И нови Устав од 2006. године гарантује и слободу предузетништва пошто је економска улога својине, њена корисност, везана за остваривање одређених иницијатива и предузетничких планова.

вб) Право наслеђивања

Оно је саставни део права својине па се са њим заједно и гарантује, при чему нови Устав Републике Србије гарантује да ово право не може бити искључено или ограничено због неиспуњавања јавних обавеза.

вв) Право на рад

Право на рад је темељно економско право грађана сваке земље (па и наше Републике Србије) и оно је свуда произашло из борбе радничке класе за побољшање свог социјалног и класног положаја. Једном остварено (у капитализму), оно је чувано и брањено и у социјализму и у данашњем модерном друштву које поштује човеково достојанство и брине о његовој социјалној, економској па и биолошкој сигурности и репродукцији. Уз право на рад, Устав Републике Србије од 2006. год. признаје и слободу рада, као и слободан избор рада (занимања) сваком човеку према способностима и афинитетима. Поред наведених елемената, право на рад експлицитно садржи и забрану принудног рада, поштовање одређеног правног режима у раду по коме запосленом радни однос може престати само на начин предвиђен законом и колективним уговором, као и право на зараду по основу оствареног учинка или на материјално обезбеђење за време привремене незапослености.